

Aquest any, la processó anirà per dins

Dm, 17/03/2020 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)



Molt probablement aquest any no podrem celebrar la Setmana Santa, ni la Pasqua, en comunitat. A mitja Quaresma també s'han hagut de suprimir misses i estan cancel·lant-se les processons, les passions, les benediccions de palmes, les pasqües dels moviments... Tot.

No, no parlaré del coronavirus i, molt menys, faré cap aproximació a la gestió de la crisi com, amb tanta inconsciència i alegria, fins i tot amb bona fe, n'emergeixen tantes com un rau-rau incomprensible, aprofitant el bullir constant de les xarxes sota les quals estem enganxats. Enganxats i presos. També presos dels nostres prejudicis i desconfiances estructurals, com qualsevol cunyat. Hauríem d'aplanar també aquesta corba.

Res d'això. Avui m'agradaria parar l'atenció en el repte que aquesta contingència significa pels cristians. Hi ha reptes des del punt de vista personal. És a dir com ho vivim, on queda l'altre quan la millor manera de respectar-lo és allunyar-se'n físicament, què passa amb els més desvalguts, quin acompanyament podem fer als malalts del virus, com recauen les mesures de confinament en la nostra vida familiar... o en la nostra solitud. Però també des del punt de vista més col·lectiu, o exterior. La Setmana Santa i la Pasqua són les festes més visibles del cristianisme explícitament cultural, tot i que el que no són processons o passions no resulta avui per avui tan evident.

A Catalunya Religió ja podem veure algunes [experiències](#). Per exemple, parlant de com ho viuen els catòlics italians, un [article](#) recent de la Glòria Barrete recull una entrevista amb Marc Carroggio. Diu que aquesta situació és "una manera també de descobrir la dimensió més personal de la fe i de valorar més la perspectiva comunitària que ara no podem tenir" i recomana continuar utilitzant "el sentit comú, no culpabilitzar ningú amb les decisions, i recordar que no és tan dur el que se'ns demana, uns dies d'aïllament per poder estar junts una altra vegada". A mi

em sembla encertadíssim. Plantejo, només a tall d'exemple, dues idees més.

La primera idea que em ve al cap és que, en realitat, la situació que vivim sembla una Quaresma a l'engròs o, com [deia](#) la periodista Conxa Parramon, el Divendres Sant de la seva infantesa. Pujats com estem al dona-me'n-dona-me'n, i amb el risc de la forta crisi econòmica que pot portar prescindir-ne, tot s'ha de dir, una aturada en sec és un atzucac contracultural pel qual, ai las, el cristianisme té relat. El del desert i tot el que significa, diàleg amb Satanàs inclòs. Diguem-lo, oferim-lo. Practiquem-lo.

I la segona idea consisteix en resoldre la dissociació que hi ha entre les pràctiques *comunitàries* que hi ha a la nostra estimada Església i les pràctiques *comunicatives* que estan canviant radicalment la nostra manera de relacionar-nos personalment i socialment, la nostra economia i la política mundial. De cop, hem redescobert les misses a la tele i a la ràdio. Ara imagineu-vos que les descobrim a Facebook Live o a Instagram, amb comentaris a l'Evangeli, o a l'homilia, amb *likes* (*amens*) i *links* a l'Soptify dels cants del dia, per exemple, precedits per privats que actuïn com a confessió. Ara imagineu-vos que, com fa el pastor protestant [Ignacio Simal](#) a Twitter, anunciem el tema, o amb un verset-tuit, de la prèdica dominical, com si cada missa fos un esdeveniment diferent. Per no parlar de pregàries comunitàries, de *streamings* de totes les conferències quaresmals, de l'evangeli del dia en fils de Twitter. Jo què sé. Al cap i a la fi, Evangeli vol dir "bona notícia" i, avui, aquesta notícia no arriba pels mitjans on arriben les notícies.

Hi ha una última cosa per a la qual (encara) no se m'acut res. ¿És possible viure la fe de les processons més enllà de presencialment?, em pregunto. I més enllà de compartir els milions de vídeos que corren cada any, esclar. És un bon repte que potser hauria de plantejar-se al congrés de germandats de Setmana Santa que es fa periòdicament. No és un tema menor. Afecta, de fet, tota la cultura popular (no m'imagino un any sense Les Santes, a Mataró), i concretament, al poder combinat de la imatge, l'esforç, el camí, el relat, la música, la pregària, la companyia i, també, esclar, l'espectacle. En fi, mentre duri el confinament, i per treure's la immensa tristesa dels confreres i de tants i tans fidels, potser valdria la pena reflexionar-hi. Aquest any, la processó sí que anirà per dins.

Foto: La Processó de Besalú (*Nació Digital*)